

İslâm'da recm meselesinin sahih kaynaklara dayanmadığı doğru mu?

Trabzon'dan Fâtih Menderes: "İslâm'da recm meselesinin sahih kaynaklara dayanmadığı, Tevrat'tan bazı uygulamaların İslâm'a mal edildiği görüşlerini nasıl değerlendiriyorsunuz?"

Recm konusunda Peygamber Efendimiz Aleyhissalâtü Vesselâm'ın açık beyanları ve yaptığı uygulamaları vardır. Bu konuda başta Buhârî ve Müslim olmak üzere büyük hadis kaynaklarının hemen hepsinde yeterli haber ve delil mevcuttur. Yani recm meselesi sahih kaynaklara dayanmaktadır.

Fakat; evli kişilerin zinâ hükmünü sünnete bırakan Kur'ân'ın, zinâ cezâsını uygulamada dikkate alınacak şahitler meselesini hükme bağladığını ve diğer hukûkî işlemlerde şahit sayısını iki olarak belirtmesine rağmen, yalnız bu meselede şahit sayısını dörde çıkardığını görüyoruz.

Çünkü toplumun ruh, ahlâk, mâneviyat ve âile sağlığı için gerçek bir âfet ve felâket olan bu mesele, bir o kadar da dedikoduya, iftirâyâ ve sû-i zanlara açık bir alan teşkil etmektedir. Demek Kur'ân, "Sonra dört şahit getirmezlerse..."¹ veya, "Kadınlarınızdan fuhuş yapanlara karşı aranızdan dört şahit getirin"² yâhut, "Onların (iftiracıların) da bu konuda dört şahit getirmeleri gerekmez miydi? Mademki şahitler getiremediler, öyle ise onlar Allah nezdinde yalancılardan ta kendisidirler"³ âyetleri ile şahit sayısını dörde çıkararak, bu konuda münakaşa, sû-i zan, iftirâ ve çeşitli huzursuzluk kapılarını tamamen kapamıştır.

Allah Resûlü Aleyhissalâtü Vesselâm da, karısına zinâ isnad eden bir kimseye şöyle buyurmuştur: "Söylediğin sözleri doğrulayacak dört şahit getir. Yoksa senin hakkında iftirâ haddi uygulanır."⁴

Karakterinde zaten gizlilik bulunan bir günahın tesbiti için gerekli şahitlerin sayı itibarıyla iki ile yetinilmeyip dörde çıkarılmasının verdiği açık mesajı iyi okumalıdır. Yani şerîât demek istiyor ki: Bu suç bir fâciâdır. Fakat konu bir o kadar da iftirâyâ ve sû-i zanna açıktır. Bundan dolayı dört şahit olmadığında bu mesele otomatik olarak cezâ konusu olmaktan düşmektedir. Bu durumda hâkim iddiâcıyı, nâmûslu kişiye

iftirâ atmaktan yargılayabilmektedir. Çünkü hukûken ispat edilmedikçe asl'olan kişilerin suçsuzluğudur.

DİPNOTLAR:

(1) Nûr Sûresi, 24/4;

(2) Nisâ Sûresi, 4/15;

(3) Nûr Sûresi, 24/13;

(4) Buhârî, Şehâdât, 21